

дофте; слѣпо бѣше, кѣро бѣше, държете го; ак' сте юнакъ отъ юнака, грабните отъ юнаци.“ — И така продължаватъ игра-та, коя сѣ викатъ Гага.

Крижи-мижи. На едно дете затвораеъ очи-те, а други-те сѣ кри-атъ, после това ги баратъ; и кого ке найдить, нему затвораеъ очи-те.

Котка. Неколку деца земаеъ куси стапчина, и едно дървце оклопче-сто, колку яболко, кое сѣ викатъ котка. На околу направіеъ толку мали дупки, колку мина ке играеъ безъ еденъ; а въ стреле направіеъ една поголема за котка-та. Еденъ, кои немаъ дупка, пасить котка-та т. е. со стапче-то ѝ кльошкатъ, да ѝ внесить во стредна-та дупка; а други-те държатъ стапчина-та опрени во мали-те дупки и сѣ печалатъ да му ѝ истераеъ; и кога котка-та ке сѣ прибли-житъ до некого, овой ѝ кльошкатъ со стапче-то далеко отъ дупки-те; Но ако той, що ѝ пасить, успеить во това време, кога други-отъ ѝ кльошкатъ, да кладить стапче-то во негова-та дупка, тога други-отъ ке пасить котка-та. Но ако той що ѝ пасить, успеить да ѝ внесить во голема-та дупка, тога 'си-те си премен-ватъ дупки-те; тога той, що ѝ пасить, сѣ печалить да хватить дупка; а той що ке останить безъ дупка, той пасить котка-та. Тая игра сѣ викатъ Котка.

ПРЕДАНИЯ.

Царь Александръ. Царь Александръ сакаше да ходить да земеъ безсмъртна вода. Но кой одеше никой не сѣ вращаше назадъ; защо дури да стиг-нить некой до неа, требеше да пѣтуватъ три дни все во ношна темнина, во коя люге-то сѣ заскитвеха, и не можеха да сѣ врататъ на бѣль день. Царь Александръ зеде со себе си кобили и ждребина. Во темнина-та вѣрза кобила; и въ расто-яніе, що можить да сѣ чуеъ глас-отъ, вѣрза ждребе; потоа кобила, после ждребе, и така подалеку дури стигна до безсмъртна-та вода, коя стоеше меѓу две планини, кои сѣ отвораха и сѣ затвораха. Той со голема бѣрзина нацѣри едно шише, *) и по гласови-те одъ кобили-те и ждребина-та, кои ѣржеха, наоходвеше пѣт-отъ, и така сѣ врати на бѣль день. Шише-то остави на прозорец-отъ за да сѣ напиеъ утрина-та во неделя; и наѣча на сестра му, да вардить, дане некако истурить безсмъртна-та вода. Сестра му *) метеемъ не догледа, и скѣрши шише-то. Царь Александръ кога чу това, страшно сѣ налюти; а сестра му избегвеемъ лютина-та негова, сѣ фѣрли во море и сѣ престори делфинъ, кои, кога чуеъ Александрово-то име, сѣ криеъ въ морски-те глобини.

Охридъ. Велятъ че, кога сѣ правеше Охридска-та крепость, Юстиніанъ сѣ качи на ридови-те, на кои лежить град-отъ, и гледаемъ прелепо-то место-положеніе, извика охъ ридъ, т. е. охъ, каковъ хубавъ ридъ. И одъ тога остана да сѣ викатъ град-отъ Охридъ (Охритъ).

Охридско езеро. Велятъ, че Охридско-то езеро понапредъ не било, и че дно-то му бѣше била широка долина, разсеана одъ села. Стреле долина-та билъ источникъ, кои сѣ отворалъ и сѣ затворалъ, и одъ кои піеле вода, и си переле

*) Едни велятъ че вѣрза шише-то на гѣрло-то одъ голѣбъ, кому опашка-та сѣ скина отъ планини-те; а други велятъ, че опашка-та отъ конь-отъ му сѣ скина.

**) Коя сѣ викада Роксандра.